

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **1) B. P. C., a. s., 2) Ing. L. L. X.**, oba zastoupeni JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1 – Malá Strana, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 11. 3. 2004, čj. 4544/2004, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 93/2004, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006, č. j. 5 Ca 93/2004 - 81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci ad 1) k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1279,30 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ministr kultury (dále též „ministr“) rozhodnutím ze dne 11. 3. 2004, čj. 4544/2004, podle § 61 odst. 3 ve spojení s § 59 odst. 2 spr. ř. [v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu] zamítl rozklad žalobce ad 2) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 22. 1. 2004, čj. 10844/2003 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Tímto rozhodnutím Ministerstvo kultury (dále též „stěžovatel“) zrušilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 15. 1. 2003, čj. MHMP/1444840/02/Sib, (dále jen „rozhodnutí Magistrátu“). Rozhodnutím Magistrátu bylo podle § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové

pěči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) vydáno závazné stanovisko ve věci novostavby administrativního domu L. s. na pozemcích parc. č. 674, 675, 676, 677, 678 a 679, k. ú. B., M. H., P. Podle něj byla příprava prací podle dokumentace pro územní řízení, změna č. 2 – varianta B z 09/2002, přípustná za podmínky horizontálního a vertikálního členění fasády. Magistrát hlavního města Prahy pro své rozhodnutí získal přípustné vyjádření Státního památkového ústavu v hlavním městě Praze, neboť dotčené pozemky se nacházejí na území památkové zóny, projednal a zpracoval připomínky Sboru expertů odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy, uvedl, že navrhovaný objekt nebude v dané lokalitě působit rušivě, ztotožnil se s vyjádřením odborné organizace státní památkové péče ohledně přípustnosti novostavby administrativní budovy z hlediska zájmů státní památkové péče při splnění shora uvedené podmínky ve výroku. Rozhodnutí Magistrátu nabylo právní moci dne 5. 2. 2003 a v rámci podaných podnětů přezkoumalo Ministerstvo kultury pravomocné rozhodnutí Magistrátu mimo odvolací řízení podle § 65 spr. ř. Podněty upozorňovaly na rozpor rozhodnutí Magistrátu, jak o závazném stanovisku o přípustnosti přípravy prací podle dokumentace pro územní řízení, tak i s ním souvisejícím předchozím závazným stanoviskem téhož orgánu ze dne 27. 5. 2002, o přípustnosti provedení demolice, s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení části území hlavního města Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany. Dále odkazovaly na nedodržení kontinuity a zásady legitimního očekávání a právní jistoty ve správním rozhodování o předcházejících stanoviscích, na nedostatečné vypořádání se se všemi důkazními prostředky a jednoznačné neuvedení v odůvodnění rozhodnutí ze dne 15. 1. 2003, na základě jakých skutečností Magistrát rozhodl.

Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 22. 1. 2004, čj. 10844/2003, podle § 65 odst. 2 spr. ř. zrušilo rozhodnutí Magistrátu, neboť v něm shledalo rozpor s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy a vytklo vady správního řízení. Mezi ně uvedlo, že v přezkoumávaném rozhodnutí postrádalo vypořádání se s důkazy, což vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dále poukázalo na nedostatek pozornosti věnované předloženým plným mocím, které podle něj neopravňují zmocněnce účastníků k zastupování v řízení podle zákona o státní památkové péči, nýbrž ve věcech územního rozhodování. Vysloveno se i k možnosti dotčení nabytých práv v dobré víře, kdy přezkoumávaným rozhodnutím sice byla práva přiznána, ale v důsledku nového projednání věcí navazujících na rozhodnutí Magistrátu v jiných řízeních nemohla být tato práva dosud konzumována. Rozhodnutí ministerstva napadl rozkladem, společně s dalšími účastníky, též žalobce ad 2). O podaném rozkladu rozhodl ministr rozhodnutím ze dne 11. 3. 2004, čj. 4544/2004, tak, že rozklad zamítl a shora uvedené rozhodnutí ministerstva potvrdil. Ministr uvedl, že Magistrát pochybil při nevyzvání zástupce účastníků k předložení plných mocí i pro řízení v režimu zákona o státní památkové péči, přičemž po právní moci rozhodnutí se jedná o neodstranitelnou vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí Magistrátu. Vyslovil se, že předmětem posuzování přezkumného mimoodvolacího řízení nebylo stanovisko ohledně přípustnosti odstranění staveb ze dne 27. 5. 2002, ministerstvo přezkoumávalo rozhodnutí Magistrátu toliko ze strany zákonnosti a nikoli věcné správnosti. Ministr též posoudil soulad rozhodnutí Magistrátu s právními předpisy, zejména s vyhláškou č. 10/1993 Sb., hl. m. Prahy, vypořádal se s její zákonností a vyslovil překročení mezi správním uvážením daných Magistrátu v jeho rozhodovací činnosti. Současně se přiklonil k závěrům ministerstva ohledně ochrany práv nabytých v dobré víře, že nemohou být dotčena, resp. nemohou být využita, když navazující územní řízení spojené s jejich možným uplatněním dosud nebylo skončeno, stejně jako, že na základě nezákonného rozhodnutí nelze v mimoodvolacím řízení chránit taková práva. Z těchto důvodů ministr rozhodnutí ministerstva potvrdil a rozklad zamítl.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006, č. j. 5 Ca 93/2004 - 81, soud ve vztahu k žalobci ad 1) rozhodnutí ministra zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žaloba žalobce ad 2) byla jako nedůvodná zamítnuta. Původní žalobce ad 3) – K. spol. s r. o., se sídlem M. H. 104, P. 6 –, vzal svou žalobu v průběhu žalobního řízení zpět. Většinu žalobních námitek obou žalobců soud shledal nedůvodnými. Vypořádal se tvrzeným nedostatkem pravomoci při vydání a vlastní nezákonností vyhlášky č. 10/1993 Sb., kdy rozpornost rozhodnutí Magistrátu s jejím obsahem byla hlavním důvodem zrušení rozhodnutí Magistrátu. Soud uvedl, že zákon č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících, který obecně přenesl výkon státní správy z krajských národních výborů, v daném případě při postupu podle § 6 odst. 1 zákona o státní památkové péči na Ministerstvo kultury, se nevztahoval pro území hlavního města Prahy v důsledku existence speciální právní úpravy dané zákonem č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze, účinnému ke stejnému dni. Odmítl námitku tvrzené nedůvodnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra přiblížením části textu odůvodnění ministra, užití pojmů, které jsou v režimu dalších zákonů legálními definicemi s jiným významem bylo v tomto případě soudem shledáno za adekvátní a nezpůsobilo nezákonnost soudem přezkoumávaného rozhodnutí. Neshledal protiprávnost postupu ministra a ministerstva v tom, že předmětem posuzování zákonnosti nebylo jen kladné vyjádření k záměru postavit administrativní budovu, nepovažoval jako relevantní pro posouzení zákonnosti rozhodnutí ministra, že došlo k vydání vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o vydání závazné části územního plánu sídelního útvaru.

Soud nepřisvědčil žalobcům v námitce nepřihlednutí k předešlému závaznému stanovisku Magistrátu k přípustnosti odstranění objektů ze dne 27. 5. 2002, neboť otázka demolice nebyla předmětem tohoto řízení; rovněž nedal žalobcům za pravdu, že nebylo nutné, aby Magistrát v rozhodnutí podrobným způsobem hodnotil odborné stanovisko Státního památkového ústavu hl. m. Prahy, neboť s ním jako s vyjádřením odborné organizace státní památkové péče souhlasili. Podle názoru soudu trvá správnímu orgánu uložená povinnost svá rozhodnutí řádně zdůvodňovat a z důvodu nevyhovění všem účastníkům, Magistrát nemohl postupovat podle § 47 odst. 1 *in fine* spr. ř., podle něhož odůvodnění není třeba. Rozhodnutí Magistrátu tedy řádně odůvodněno není. Ztotožnil se však s námitkou, že formální nedostatek plných mocí nemůže popřít skutečnou vůli účastníků řízení. Důvodem ke zrušení již pravomocného rozhodnutí v mimoodvolacím řízení by mohl být absolutní nedostatek plných mocí, pokud by bylo zjištěno, že jménem účastníka jednal ten, kdo k tomu účastníkem vůbec nebyl zmocněn. Nedostatek plných mocí sám o sobě by nemohl být důvodem ke zrušení pravomocného rozhodnutí, pokud účastníci uvádí, že ten kdo, přes nedostatky zmocnění, za ně jednal, podle jejich vůle je měl skutečně zastupovat. Rozhodující pro zrušení rozhodnutí Magistrátu byla jeho rozpornost s vyhláškou č. 10/1993 Sb. Ohledně námitek možné neexistence konečného rozhodnutí v důsledku zrušení pravomocného rozhodnutí vycházející z podaného návrhu soud vyjádřil, že pokud žalobci zahájili svá řízení podáním návrhu a pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno, měl Magistrát, v postavení správního orgánu prvního stupně, o jejich původně podaném návrhu nově rozhodnout. Důvodnou nebyla uznána námitka, že rozhodnutí ministra a ministerstva nevycházela z požadavku provedení přezkumu těmito orgány v celém rozsahu, což soud vyvrátil poukazem na odůvodnění těchto rozhodnutí.

Důvodnou však soud vzhledem k žalobci ad 1) shledal námitku, že ministerstvo a posléze ani ministr nevymezili správně okruh účastníků řízení, čímž byla porušena procesní práva žalobce ad 1). Ten se s právními účinky ke dni 19. 3. 2003 stal vlastníkem mj. pozemků

parc. č. 676 a 677 v k. ú. B., jichž se týká zrušené pravomocné rozhodnutí magistrátu ze dne 15. 1. 2003. Postavení účastníka bylo dáno jeho poměrem k věci – vlastnictvím pozemků, neboť účastníky původního řízení byly osoby, jejichž vlastnická práva mohou být rozhodnutím dotčena. Pokud v průběhu řízení došlo k převodu vlastnických práv, vstoupil právní nástupce do práv a povinností svých právních předchůdců, jsou-li způsobilá převodu. Okruh účastníků je neměnný, neboť jimi jsou osoby mající vlastnická práva k dotčeným nemovitostem. Soud ze správního spisu zjistil, že změna v osobě účastníků je patrná z výpisu z katastru nemovitostí ke dni 4. 8. 2003, který byl ministerstvu podán a doručen dne 22. 12. 2003 jako jedna z příloh podání. Soud uzavřel, že správní řízení proto mělo být vedeno s žalobcem ad 1) jako s právním nástupcem, a pokud tomu tak nebylo, došlo ze strany správních orgánů, ministerstva a ministra, k závažnému pochybení a porušení procesních práv účastníka, neboť s ním jako s účastníkem vůbec jednáno nebylo. Jedná se o vadu, která byla důvodem ke zrušení rozhodnutí ministra a vrácení věci k dalšímu řízení, a to ve vztahu k žalobci ad 1).

Ve včasné kasační stížnosti žalovaný (dále též „stěžovatel“) namítl nezákonnost rozsudku soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a z důvodů nepřezkoumatelnosti. Stížnostní námitka směřuje proti právnímu posouzení soudu ohledně porušení procesních práv žalobce ad 1), s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Stěžovatel se neztotožňuje se závěry soudu a je přesvědčen, že k zásahu či porušení procesních práv ve správním řízení nedošlo. Poukazuje, že v průběhu správního řízení bylo jednáno s Ing. D., který byl zmocněncem právnické osoby zmocněné samotnými účastníky řízení a bylo mu umožněno uplatňovat všechna procesní práva. Jako zásadní uvádí, že Ing. D., kromě toho, že byl zmocněncem a členem statutárního orgánu zmocněné právnické osoby, je současně členem statutárního orgánu žalobce ad 1), jenž nabyl vlastnická práva v průběhu správního řízení. Dovozuje, že napadené rozhodnutí ministra trpí pouze formální vadou, která nezpůsobuje a nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; ve všech ostatních žalobních bodech přitom soud vyvrátil námitky žalobců a potvrdil zákonnost a správnost rozhodnutí ministra. Vychází z toho, že v rámci úpravy doručování právnické osobě lze doručovat i jejímu statutárnímu orgánu. Pokud bylo rozhodnutí doručeno Ing. D., jako zástupci právnické osoby zmocněné účastníky řízení, a který je současně členem statutárního orgánu – představenstva – žalobce ad 1), pak s ohledem na § 194 odst. 5 obchodního zákoníku je člen představenstva povinen jednat s péčí řádného hospodáře a takovým způsobem, aby společnosti nevznikla újma. Stěžovatel má za to, že touto zprostředkovanou cestou, skrze Ing. D., byla žalobci ad 1) poskytnuta možnost hájit svá práva ve správním řízení. Závěry doplňuje odvoláním se na zásahu ekonomie a hospodárnosti správního řízení, že nelze předpokládat, že by žalobce ad 1) po zrušení rozhodnutí ministra v řízení uplatnil jiné námitky, než ty, které byly uplatněny již v žalobě. Soud pochybil, když vadu pouze formálního charakteru nevytkl ve svém odůvodnění, nýbrž rozhodnutí ministra zrušil a věc vrátil k novému projednání. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006, č. j. 5 Ca 93/2004 - 81, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobci ad 1) a 2) ve společném vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že soud správně zrušil žalobou napadené rozhodnutí ministra za situace, kdy ze správního spisu bylo zřejmé, že ve správním řízení ministerstvo ani ministr nejednali s jedním účastníkem řízení – žalobcem ad 1), čímž byla porušena jeho procesní práva. Odmítli argument zástupnosti a totožnosti osoby statutárního orgánu žalobce ad 1) a zástupce zmocněnce účastníků Ing. D., že jednáním s ním, jako zástupcem právnické osoby zmocněné k zastupování účastníků bylo současně jednáno i žalobcem ad 1), neboť podle žalobců toto tvrzení nemá oporu v zákoně.

Nad rámec stížnostních námitek ve svém vyjádření dodali, že v pravomoci soudů ve správním soudnictví není „potvrzování“ rozhodnutí správního orgánu, nýbrž rozhodování o zrušení správního rozhodnutí, nebo o zamítnutí žaloby. Soud shledal rozhodnutí ministra nezákonným a proto je zrušil. S ohledem na tyto skutečnosti žalobci navrhuji zamítnutí kasační stížnosti a požadují náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout u úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. V souladu s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, který může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě též v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ke stížnostní námitce stěžovatele ohledně nesprávného posouzení právní otázky při zásahu do procesních práv žalobce ad 1), s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Správní orgány nevymezili správně okruh účastníků řízení, s nimiž řízení vedly. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalovaný ad 1) stal s právními účinky ke dni 19. 3. 2003 vlastníkem pozemků parc. č. 676 a 677 a budovy čp. 179 na parc. č. 676 v k. ú. B., jehož se týká rozhodnutí Magistrátu ze dne 15. 1. 2003, zrušené v mimoodvolacím řízení. Dokladem této skutečnosti byl výpis z katastru nemovitostí k datu 4. 8. 2003, který byl ministerstvu, jako tehdy rozhodujícímu správnímu orgánu doručen dne 22. 12. 2003. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se soud prvního stupně náležitě vypořádal s vymezením účastníků správního řízení skrze jejich poměr k projednávané věci a posouzením právního nástupnictví. Okruh účastníků zůstal stejný v tom, že jsou jimi osoby, které mohou být rozhodnutím dotčeny na svých právech, tedy i osoby mající vlastnická práva k předmětným nemovitostem. Soud proto postupoval správně, když zrušil napadené rozhodnutí ministra pro porušení procesních práv. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s právním názorem stěžovatele, že při jednání prostřednictvím Ing. D. jako zástupce společnosti, zmocněné ostatními účastníky správního řízení, správní orgány ve svém důsledku fakticky jednaly i s žalobcem ad 1), neboť osoba Ing. D. figuruje jako člen jeho statutárního orgánu žalobce ad 1). Z toho stěžovatel dovozuje, že žalobce ad 1) působením osoby Ing. D. mohl svá práva v řízení účinně hájit a uplatňovat, a to i tehdy, když formálně nebyl uveden a označen jako účastník správního řízení. Nejvyšší správní soud shledává tento právní názor a výklad za mylný a ve svých možných důsledcích směřující k popření smyslu účastenství správního řízení. Je povinností správních orgánů vymezit přesně a úplně okruh účastníků, vůči nimž vede správní řízení. Tato povinnost již sama o sobě plyne jednak z veřejněmocenské a úřední povahy správního řízení, vedeném proti individualizovaným adresátům veřejnoprávního působení, ale také z následků a účinků vydaného správního rozhodnutí, na jehož základě dochází u vymezených účastníků ke vzniku, změně nebo zániku jejich práv, právem chráněných zájmů nebo povinností. Za předpokladu, že správnímu orgánu byla v rámci průběhu správního řízení oznámena změna v osobách

účastníků výpisem z katastru nemovitostí, i když zřejmě nikoli zcela dostatečně zřetelně, a správní orgány prvního a posléze ani druhého stupně k této skutečnosti nepřihlédly, soudu musel, pro závažné procesní pochybení žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele, zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V opačném případě by postrádal smysl výkon veřejné správy v rámci správního řízení směřující vůči konkrétním adresátům. Stěžovatel ve své argumentaci dospívá z názoru, že k zásahu do procesních práv žalobce ad 1) dojít nemohlo, a to s odkazem na úpravu doručování, kdy doručením Ing. D., jako zástupci zmocněnce účastníků, mu má být současně doručováno i jako statutárnímu orgánu žalobce ad 1). K tomuto, podle Nejvyššího správního soudu nesprávnému, závěru dospívá při výkladu § 194 odst. 5 obchodního zákoníku, ukládající povinnosti členům představenstva jednat s péčí řádného hospodáře. Nejvyšší správní soud dodává, že tato argumentace stěžovatele není případná, neboť problematice jednání podnikatele a osob jednajících za podnikatele je v obchodním zákoníku věnována úprava obsažená v jeho obecné části v §§ 14 až 16. Odkaz na péči řádného hospodáře člena statutárního orgánu, že bylo-li doručeno jeho členu, v souvislosti s jeho pozicí zástupce jiné společnosti, tím bylo doručeno i žalovanému ad 1), považuje Nejvyšší správní soud za právní konstrukci, která nemůže obstát. A to již z důvodu, že se stěžovatel věnuje jen problematice doručování, přičemž ve své argumentaci opomíjí, že svým pochybením zasáhl do širšího spektra procesních práv a jejich uplatnění, než je právo na doručení a seznámení se s rozhodnutím správního orgánu, i když uvádí, že Ing. D. mohl práva účinně uplatňovat. Tato myšlenková teorie neobstojí ani ve světle požadavků kladených správní řádem na účastenství ve správním řízení, např. v § 14 odst. 1 a § 17 odst. 1 a 2.

Tvrdí-li stěžovatel, že se sice jedná o pochybení, nicméně o pochybení ryze formální, pak je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že takový výklad nerespektuje základní pravidla správního řízení, zejména zásadu zákonnosti. Jestliže zákon stanoví, kdo je účastníkem správního řízení, tak správnímu orgánu, jako veřejně mocenskému orgánu nezbyvá nic jiného, než tyto zákonné požadavky plnit a respektovat, což plyne ze zásady vázanosti orgánů veřejné správy zákony. Ohledně poukazu na zásady rychlosti a hospodárnosti Nejvyšší správní soud sděluje, že tyto zásady nemohou samy přebít vůdčí zásadu a požadavek zákonnosti, tj. aby ve správním řízení bylo jednáno s těmi, kteří jsou skutečnými účastníky a vůči nimž správní rozhodnutí směřuje. Navíc je třeba dodat, že není rozhodné, zda vůbec a případně jaké námitky žalobce ad 1) ve správním řízení vznese, ale že bude mít možnost je vznášet a bude figurovat jako účastník řízení.

Nejvyšší správní soud, pro správné pochopení role a úlohy soudů ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., ke stěžovatelově vyjádření, že Městský soud v Praze fakticky potvrdil správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ministra „když vyvrátil všechny ostatní námitky žalobců“, sděluje, že sama skutečnost, že ostatní uplatněné žalobní námitky byly soudem shledány nedůvodnými, nemůže snížit míru důvodnosti námitky jediné, spočívající v závažném procesním pochybení správních orgánů.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalobce ad 1) měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, vůči žalovanému. Nejvyšší správní soud úspěšnému žalobci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ze dne 23. 6. 2006 ve výši

1 x 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006], a náhradu hotových výdajů ve výši 1 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1075 Kč. Pokud se týká převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky], soud vzal především zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátem, který žalobce ad 1) zastupoval již v řízení před soudem prvního stupně. Protože zástupce žalobce – advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1279,30 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

